

Full diocesà

9 de setembre del 2018

p4 i p5 – 15 anys de pelegrinatges pel Ripollès

p6 – Santa Maria de Cervelló

DIUMENGE, 16 DE SETEMBRE DEL 2018

DIA DE LA CATEDRAL I JORNADA DIOCESANA

**Tast d'experiències per a una renovació
pastoral (adults) i recorregut per a infants**

HORARI

**10:00 ACOLLIDA DEL BISBE: CANONJA
ROMÀNICA DE LA CATEDRAL**

Entrada claustre, per rambla del Bisbat

**11:00 QUAN LA RENOVACIÓ COMENÇA
AMB LA PREGÀRIA**

Lloc: Monestir de Santa Teresa, pl. de Santa Teresa

12:00 CURS ALPHA: SOPARS I CONVERSA

Lloc: Parròquia de la Divina Pastora, pl. Divina Pastora

14:00 DINAR AL SEMINARI

Restaurant amb reserva o pícnic familiar

**16:00 PORTES OBERTES A LA CANONJA
ROMÀNICA DE LA CATEDRAL**

**17:30 MISSA A LA CATEDRAL SANT PERE
DE VIC PRESIDIDA PEL BISBE**

«Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin»

Diumenge XXIII durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert, les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

(35,4-7a)

Salm responsorial

Lloa el Senyor, ànima meva.

(Salm 145)

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

(2,1-5)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.»

(7,31-37)

«Vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones»

Curar la sordesa obrint el cor

Jean Hakolimana, prev.

Més enllà de la sordesa física, l'evangeli d'avui vol anar a fons, tractar de la sordesa d'esperit. Per això Marc narra aquesta curació d'un sord-mut amb una intenció clarament pedagògica. És un malalt molt especial. Ni hi sent ni parla. Viu tancat en si mateix, sense comunicar-se amb ningú. No s'assabenta que Jesús està passant a prop seu. Són altres els qui el porten. També l'actuació de Jesús és especial. No imposa les seves mans sobre ell com li han demanat, sinó que el pren a part i el porta a un lloc retirat de la gent. Allà treballa intensament, primer les orelles i després la seva llengua. Vol que el malalt senti el seu contacte curador. Només una trobada profunda amb Jesús podrà curar-lo d'una sordesa tan tenaç.

Pel que sembla, la sordesa es resisteix. Jesús acudeix al Pare, font de tota salvació: mirant al cel, sospira i crida al malalt una sola paraula: «Efatà», és a dir, «Obre't». No s'està adreçant a les orelles dels sords sinó al seu cor. Sens dubte, Marc vol que aquesta paraula de Jesús ressoni amb força a les comunitats cristianes que llegiran el seu relat. Coneix bé com és de fàcil viure sords a la Paraula de Déu. Continuem tenint aquesta resistència a obrir-nos a la Bona Notícia de Jesús. No l'escoltem prou i l'anunciem poc. Tenim comunitats sordes-mudes que escolten poc l'Evangelí i ho comuniquen malament. Aquesta sordesa és la malaltia més greu per a la comunitat cristiana d'avui dia. No ens aturem a escoltar l'Evangelí de Jesús. No vivim amb el cor obert per a acollir les seves paraules i a l'hora d'anunciar-lo ens acovardim. Pe això aquesta crida segueix tenint la seva actualitat enmig nostre: «Efatà», «Obre't».

La imatge

Jesús es desplaça per terres veïnes d'Israel, terres de pagans. El sord que a penes parlava representa la necessitat de la salvació que anuncia, tant entre els forasters com també entre els membres d'Israel.

Jesús executa unes accions simbòliques; l'Església en reproduïx en els sacraments. Als qui oïm la Paraula se'ns confia de reproduir-la al nostre torn amb l'anunci i el testimoniatge.

Jesús curant un sord-mut (1635). B. Breenbergh

Agenda

Lit. hores: Setmana III

10 dilluns

—Beat Domènec Castellet
1 Cor 5,1-8/Salm 5/Lc 6, 6-11

11 dimarts

—Beat Bonaventura el Gran
1 Cor 6, 1-11/Salm 149/Lc 6, 12-19

12 dimecres

—El Santíssim Nom de Maria (Dolça, Mireia, Miriam)
1 Cor 7, 25-31/Salm 44 /Lc 6, 20-26

13 dijous

—Sant Joan Crisòstom
1 Cor 8, 1b-7.11-13/Salm 138/
Lc 6, 27-38

14 divendres

—L'Exaltació de la Santa Creu
Nm 21, 4b-9 o bé Fl 2, 6-11/Salm
77/Jn 3, 13-17

15 dissabte

—La Mare de Déu dels Dolors
—Aniversari ordenació episcopal
Mons. Romà Casanova
1 Cor 10, 14-22/Salm 115/Jn 19,
25-27 o bé Lc 2, 33-35

16 diumenge XXIV de durant l'any, cicle B

—Sant Corneli i Sant Cebrià
Is 5, 5-9/Salm 114/ Jm 2,14-18/
Mc 8, 27-35

Quinze anys fent senderisme pel Ripollès

Manel López, prev.

Aquest any ja serà el quinzè que amb grups de jovent de la classe de religió de l'institut Lluís de Peguera de Manresa fem senderisme pel Ripollès. Han estat moments inoblidables de convivència i de fruit de la bellesa de la natura, de retrobar les arrels cristianes tot caminant per la muntanya. Són moltes les anècdotes i les experi-

ències per explicar, però tanmateix en destacaria una. Va ser pel desembre de l'any passat que pujàrem al santuari de Montgrony i a mig camí ens agafà un xàfec. Ben molls, ens eixugàrem als lavabos i ens asseguèrem vora la llar de foc, i allà, tot menjant entrepans, es produí la següent conversa:

Necrològica

Mn. Joan Coma i Colomé

Havia nascut a Montagut (Girona) el dia 16 de novembre de 1926 i va rebre l'orde del presbiterat el dia 15 de juliol de 1953. Fou capellà de la Colònia Lacambra (1954) i després regent de la parròquia de Sant Cristòfol de Vespella (1955).

El desembre de 1959 es traslladà a residir a Terrassa, d'on va ser capellà de la Mútua. L'any 1988 va retornar al bisbat i quedà adscrit a la parròquia de Sant Hilari Sacalm. L'1 d'agost de 1992 fou nomenat rector de les parròquies de Sant Vicenç d'Espinelles, Sant Cristòfol de Cerdans i Sant Sadurn d'Osormort, càrrec que continuava exercint actualment. Morí a Espinelles el dia 28 de juliol del 2018.

La missa exequial es va celebrar a l'església parroquial de Sant Vicenç d'Espinelles el dia 30 de juliol, presidida pel senyor bisbe. L'església quedà petita. Reposi en pau Mn. Joan Coma.

5 –actualitat diocesana

El jovent comença a formular tot un reguitzell de preguntes: «Per què estem en aquest món? Té la vida algun significat? Som responsables uns dels altres? Què és l'home? Què hi ha després de la mort? Realment sabem com som o més aviat no ens coneixem? És possible desxifrar el sentit últim de la vida a l'home que sóc jo?»

Davant tanta allau de preguntes els dic que allò important no és respondre les preguntes, sinó buscar-les. No sé si m'han entès el que els he dit, perquè de seguida se situen dos bàndols: els pessimistes i els qui hi veuen alguna clariana. Els primers comencen a dir que no hi ha res a fer, que amb la societat de consum ha disminuït la comunicació i ha augmentat l'actitud egoista i això porta a la soledat i a l'aïllament. En el nostre món sense utopies ni esperances trobem un cert desànim i desencís. El món occidental posa el cor en el consumisme i la recerca de plaer i s'oblida de la dimensió espiritual i transcendent de la vida. L'home, quan tendeix només a tenir en comptes de voler ser, entra de ple en la cultura de la mort actual, on no hi ha esperança, ni sentit per la vida, ni il·lusió, ni, encara menys, alegria. Per tant, que se salvi qui pugui. Val la pena de viure el present, passar-t'ho bé a «tope» i no cal res més.

L'altre grup minoritari protesta i diu: Creure és tan inherent a l'home com pensar, estimar o treballar. No us deixeu robar l'esperança. Cal sembrar esperança. Hem de treballar per reconstruir la fraternitat a través de la cultura del diàleg i del trobament. Per a entrar novament en la cultura de la vida que ofereix el cristianisme cal tornar a fer una redescoberta del Déu personal que ens crida a cadascú pel nostre nom. És necessari una conversió del cor al Déu de l'amor. L'amor al proïsme és el més bonic de tots els miracles. Som cridats a donar consol a cada home i a cada dona del nostre temps. Ser solidaris vol dir anar endavant amb

La tasca del cristià
avui és donar
esperança a la gent

el germà per ajudar a superar els problemes. Mentre som aquí, hi som per lluitar pel treball, per la justícia, per la germanor... i Déu ens ha donat tres armes: la fe, l'esperança i l'amor. Mentre estimem algú estimem Déu. Aquesta persona que estimem és el rostre de Déu.

L'altre grup dels escèptics protesten enèrgicament i diuen que tot això són paraules molt boniques, però que la vida real és molt dura i aquí uns es mengen els altres i no hi valen històries boniques.

Amb aquest blanc o negre, intento mediar i dic que la realitat pot ser intermèdia, grisa. La clau per a entendre el que vull dir és el bonic lema que trobem en molts d'aquests santuaris marians, «Tu que visites aquest santuari recorda: la vida és bella i Déu t'estima», convida a l'esperança els pelegrins que el visiten. I és que la tasca del cristià avui és donar esperança a la gent. Tot i la duresa de la vida, sense esperança no podem fer res, ni tan sols lluitar per canviar la realitat. En canvi, amb esperança es pot avançar per canviar-me a mi i el meu voltant. Que Déu, que és coneixedor dels cors, de les consciències, del secret més íntim de l'home, hi faci més que nosaltres.

Fent senderisme pel Ripollès, amb paratges encisadors, acabem la nostra reflexió amb aquesta pregària franciscana: «Senyor, dóns'm la mania de fer feliços rls altres.»

Francesc: dir no a l'abús és dir no al clericalisme

Carta del sant Pare al Poble de Déu (II)

El clericalisme «no solament anul·la la personalitat dels cristians, sinó que té una tendència a disminuir i desvaloritzar la gràcia baptismal que l'Esperit Sant va posar en el cor de la nostra gent». El clericalisme, afavorit sigui pels mateixos sacerdots com pels laics, genera una escissió en el cos eclesial que ajuda a perpetuar molts dels mals que avui denunciem. Dir no a l'abús és dir enèrgicament no a qualsevol forma de clericalisme.

Sempre és bo de recordar que el Senyor, «en la història de la salvació, ha salvat un poble. No existeix identitat plena sense pertinença a un poble. Ningú no se salva sol, com a individu aïllat, sinó que Déu ens atrau prenent en compte la complexa trama de relacions interpersonals que s'estableixen en la comunitat humana: Déu va voler entrar en una dinàmica popular, en la dinàmica d'un poble» (exhort. ap. *Gaudete et exsultate*, 6). Per tant, l'única manera que tenim per a respondre a aquest mal que s'ha cobrat tantes vides és viure-ho com una tasca que ens involucra i ens pertoca a tots com a Poble de Déu. Aquesta consciència de sentir-nos part d'un poble i d'una història comuna farà possible que reconeguem els nostres pecats i errors del passat amb una obertura penitencial capaç de deixar-nos renovar des de dins. Tot el que es realitzi per a erradicar la cultura de l'abús de les nostres comunitats, sense una participació activa de tots els membres de l'Església, no aconseguirà generar les dinàmiques necessàries per a una sana i realista transformació. La dimensió penitencial de dejuni i oració

ens ajudarà com a Poble de Déu a posar-nos davant el Senyor i els nostres germans ferits, com a pecadors que imploren el perdó i la gràcia de la vergonya i la conversió, i així elaborar accions que generin dinamismes en sintonia amb l'Evangelí. Perquè «cada vegada que intentem tornar a la font i recuperar la frescor de l'Evangelí, brollen nous camins, mètodes creatius, altres formes d'expressió, signes més eloqüents, paraules carregades de renovat significat per al món actual» (exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 11).

És imprescindible que com a Església puguem reconèixer i condemnar amb dolor i vergonya les atrocitats comeses per persones consagrades, clergues i fins i tot per tots aquells que tenien la missió de vetllar i cuidar els més vulnerables. Demanem perdó pels pecats propis i d'altri. La consciència de pecat ens ajuda a reconèixer els errors, els delictes i les ferides generades en el passat i ens permet d'obrir-nos i comprometre'ns més amb el present en un camí de renovada conversió.

Així mateix, la penitència i l'oració ens ajudaran a sensibilitzar els nostres ulls i el nostre cor davant el sofriment d'altri i a vèncer l'afany de domini i possessió que moltes vegades es torna arrel d'aquests mals. Que el dejuni i l'oració despertin les nostres orelles davant el dolor silenciats en infants, joves i discapacitats. Un dejuni que ens faci tenir gana i set de justícia i impulsi a caminar en la veritat recolzant totes les mediacions judicials que siguin necessàries. (Continuarà.)

Santa Maria de Cervelló

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Els historiadors assenyalen que Maria de Cervelló (1230-1290) va néixer al palau dels Cervelló, al carrer Montcada de Barcelona, i que fou batejada a la veïna parròquia de Santa Maria del Mar. Després de la mort del seu pare, Guillem de Montcada, Maria de Cervelló va vendre el palau familiar i, amb el suport de la seva mare, projectà de fundar una comunitat religiosa. Per aquest motiu anà a viure en una casa del carrer Ample situada molt a prop de l'església dels Mercedaris.

Durant les sessions del capítol general celebrat l'any 1260 pels frares de la Mercè a Tarragona fou aprovada la creació de la branca femenina de l'Orde la Mercè, i l'any següent, 1261, Maria de Cervelló, ajudada per Eulàlia de Pinós i Isabel de Bertí, fundaren la primera comunitat de mercedàries que aportà una generosa dedicació als pobres i oferí una particular atenció als captius redimits pels mercedaris que arribaven a Barcelona, fet que li comportà la reconeixença de la seva santedat.

En el segle XVI, Santa Maria de Cervelló tenia dedicats força altars a Barcelona i àdhuc, l'any 1700, els frares caputxins, en fundar el nou convent dit de «Dues Viles» a Calella i Pineda, el volgueren posar sota el patronatge de Santa Maria del Socors, ja que, poc abans (1692), el papa Innocenci XII havia reconegut el culte públic de Santa Maria de Cervelló. La seva festa litúrgica s'escau el dia 19 de setembre, i el seu cos reposa incorrupte a la basílica de la Mercè de Barcelona.

La fama de santedat de Maria de Cervelló, ja en vida, li havia valgut el sobrenom de Maria del Socors (o de Socós) i fou especialment invocada amb aquest nom pels mariners i per la gent de mar, que l'anomenaven també «la salvadora de vaixells». En l'escaiença de l'any jubilar mercedari volem il·lustrar aquesta nota amb un boix popular que representa Santa Maria de Cervelló vestida amb l'hàbit de mercedària i amb una nau als braços, car és també patrona i protectora dels navegants barcelonins.

El llibre

El hecho extraordinario

La conversió de Garcia Morente

Homo Legens. 18 euros

El llibre *El hecho extraordinario*, de G. Morente, és l'obra mestra d'un dels pensadors espanyols més insignes i representatius de la primera meitat del segle XX. En 1940 escriu una carta al seu director espiritual, José Mª García Lahiguera, en la qual relata el fet extraordinari que va viure la nit del 29 al 30 d'abril de 1937. En aquesta carta explica la seva radical conversió a la fe, la seva profunda i singularíssima experiència de Déu i la seva decisió de lliurar-se a les ànimes a través del sacerdocí. Conté moltes qüestions interessantíssimes i importantíssimes: Déu; la Providència; el sentit de la vida; la relació home-Déu; la llibertat; raó-fe; el problema del mal.

En l'edició d'aquesta obra hi ha col·laborat el sacerdot solsoní Josep Maria Montiu de Nuix.

Glossa

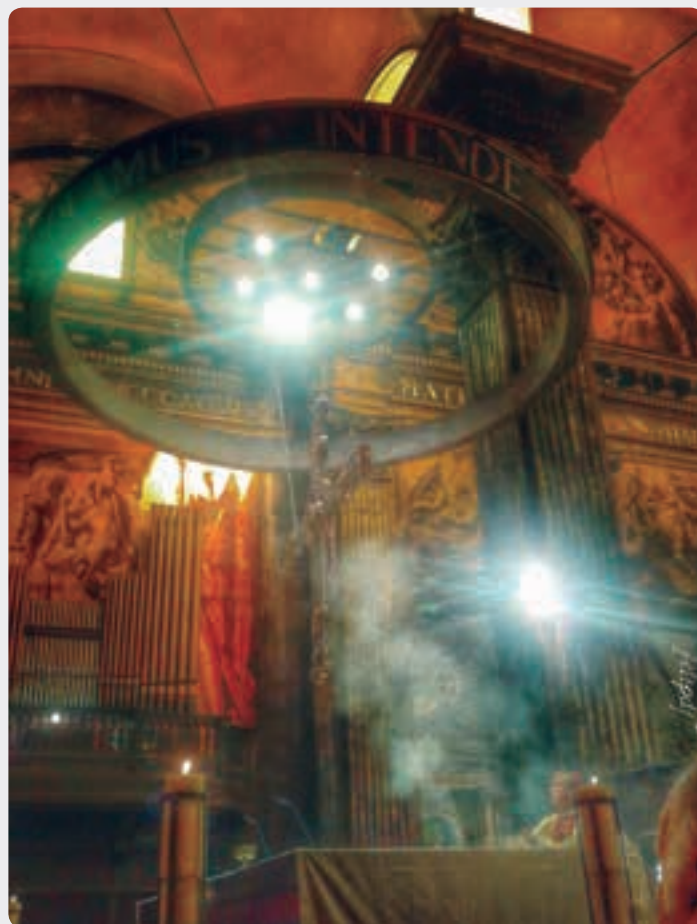
Comunió i missió

Romà Casanova, bisbe de Vic

De la teologia postconciliar va sorgir la mirada sobre l'Església com a misteri de comunió i missió. És una mirada *ad intra* de l'Església que ens convida a contemplar-la com un misteri de comunió. Posant la mirada en la Trinitat, veiem la voluntat salvífica universal de Déu Pare, la missió i l'obra redemptora del Fill i la santificació de l'Església per l'Esperit Sant; i, des d'aquesta mirada, diem que «tota l'Església es manifesta com a "poble unificat des de la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant"» (*Lumen gentium*, 4). Aquesta és la comunió de la qual l'Església és sacrament. Aquest és el do que hem rebut, per pura gràcia, i que hem de manifestar en les nostres obres i en la nostra mateixa vida. La comunió i la unitat en l'Església són principalment un do, que es converteix en tasca per als qui l'hem rebut pel nostre baptisme.

Com es manifesta clarament, encara que sigui una mirada *ad intra*, aquesta ens porta a la vida, a l'acció *ad extra*. I, per això mateix, la mirada *ad extra* de l'Església ens fa veure com, tota ella i en tot moment, és missió. És bo de recordar les paraules del beat Pau VI en *Evangelii nuntiandi*: «L'Església existeix per a evangelitzar, és a dir, per a predicar i ensenyar, ser canal del do de la gràcia, reconciliar els pecadors amb Déu, perpetuar el sacrifici de Crist en la santa missa, memorial de la seva mort i resurrecció gloriosa» (núm. 14). La missió és, doncs, una realitat essencial per a l'Església, el mateix que ho és la comunió, que té la seva font en la vida trinitària. Però, a més, aquestes dues realitats són inseparables. Solament vivim la realitat de comunió, si vivim, com un desbordament del cor, la missió evangelitzadora. I, al mateix temps, també és clar que solament en la comunió eclesial podem viure la missió, que és per essència eclesial.

Diumenge vinent, 16 de setembre, en el Dia de la Catedral i la Jornada Diocesana, tenim una oportunitat per a viure aquesta doble mirada essencial a l'Església, misteri de comunió i missió. Aplegar-nos els qui formem l'Església de Vic en la celebració de l'Eucaristia, entorn de l'altar de Crist, en la nostra catedral, església mare, no és una realitat qualsevol; sinó que és un fet ple de significat i de gràcia. Aplegar-nos per experimentar l'alegria de ser l'Església de Crist, convocada pel Pare, en la unitat de l'Esperit Sant, és rebre un nou impuls que ens llança a ser més i més evangelitzadors.

